

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λότητος δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. — Ἡ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ βασιλέως. —
Κούκλα ἀντὶ γυναικός. — Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα. — Ὁ Σωκράτης ὡς
σύζυγος. — Ἐ τὴν ζάκυνθο (ποίημα Οὔγου Φωσκόλου, μετάφρασις
Μαρζώκη). — Μία ἔκπληξις (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ κ. Ἐλένης
Γεωργιάδου. — Ἡ κ. de Girardin (ὑπὸ δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας
Παπαδοπούλου). — Ἐν μάθημα μαγειρικῆς (ὑπὸ καλῆς οἰκοκυρᾶς)
Συνταγαί. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Διατελοῦμεν ἀκόμη ὅλοι μας ἐδῶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑπερ-
τάτης συγκινήσεως τῆς δολοφονικῆς κατὰ τοῦ Βασιλέως ἀπο-
πείρας. Τὸ πρᾶγμα ἐνεποίησε τόσον μεγαλειτέραν κατάπλη-
ξιν, ὅσον οὐδεὶς τὸ ἐπερίμενε καὶ οὐδεὶς ἐφαντάσθη ὅτι θὰ εὐρί-
σκετο Ἕλλην πολίτης, ὅστις, εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγ-
μὴν, ἦν δικτρέχουσαν ὡς ἔθνος καὶ ὡς λαός, θὰ ἐτόλμα νὰ ὑ-
ψώτῃ χεῖρα δολοφόνου κατὰ τοῦ βασιλέως του.

Βεβαίως ἡ ἱστορία ὅλων τῶν λαῶν ἔχει τοὺς Ἀρμοδίους
καὶ τοὺς Ἀριστογείτονας τῆς. Ἀλλὰ σημείωστε ὅτι τὰ ξίφη
ἐκείνων διηυθύνοντο κατὰ τὸ πλεῖστον ἐνκντίον τυραννίσκων
ἢ κραταιῶν τυράννων, ποτὲ δὲ κατ' ἀρχόντων, οἵτινες θεω-
ροῦν τοὺς ὑπηκόους των ὡς μίαν μεγάλην οἰκογένειάν των
καὶ εἰς συμβούλια καὶ συσκέψεις μετ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς κα-
νονίζουσαν τὸν τρόπον τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς δράσεώς της, ὡς
καὶ τῆς προστασίας τῶν ἰδίων τῆς συμφερόντων.

Ἡμεῖς ἐδῶ, λαὸς ἀναγεννηθεὶς μόλις πρὸ ὀλίγου, ὕστερον
ἀπὸ τόσων αἰῶνων μακρὰν δουλείαν, ὕστερον ἀπὸ τόσον σκό-
τος, ὕστερον ἀπὸ τόσας πιέσεις, μετὰ τὸ σῶμα ἀσθενικὸν διὰ
τὴν μακρὰν ἀδράνειαν, μετὰ τὸ πνεῦμα νωθρὸν διὰ τὴν μακρὰν
πίεσιν, τρεχλίζοντες ἀκόμη, δὲν ἠθελήσαμεν νὰ ἀναθέσωμεν

εἰς ἄλλον νὰ κανονίσῃ τὴν ζωὴν μας, νὰ ὀδηγήσῃ τὰ βήματά
μας, νὰ διαγράψῃ τὸ νέον τῆς ζωῆς μας σχέδιον. Ὁ ἄλλος
αὐτὸς θὰ ἦτο φυσικὰ ὁ ἄρχων τοῦ ἐλευθερωθέντος τόπου μας.
Τὴν πρῶτον, ὅστις ἀνέλαβε τὸ ἔργον αὐτό, τὸν ἀτυχῆ τῆς
Ἑλλάδος Κυβερνήτην, ἐδολοφονήσαμεν. Τὸν δεύτερον, ὅστις
ἐδοκίμασε νὰ θέσῃ φραγμοὺς εἰς τὴν ἄσκοπον κατάχρησιν, ἣν
ἐποιούμεθα τῶν ἐλευθεριῶν μας, εἰς τὴν ἐπιβλαβῆ αὐτῶν ἐκ-
μετάλλευσιν, τὸν ἀτυχῆ Ὅθωνα, τὸν ἐξεδιώξαμεν ὡς κα-
κοῦργον, τὸν ἐξωρίσαμεν ὡς ἐχθρόν. Σήμερον, ἐκείνον, ὅστις
μας ἀφήκεν ἐλευθέρους νὰ κανονίζωμεν τὴν τύχην μας, νὰ δι-
ευθύνωμεν μόνον τὸ ἀκάτιον μας εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος
τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς· ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐθέσαμεν ἐκόντα
ἄκοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κηταστρεπτικοῦ πολεμικοῦ κι-
νήματος, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀνγνωρίζομεν ὡς ἀρχήν, ἢ ἐφ'
ὅσον ἱκανοποιῆ τὰς φιλόχρους καὶ ἐγωϊστικὰς ἀξιώσεις μας
καὶ ἀνταποκρίνεται διὰ τῶν πράξεών του εἰς ἱκανοποίησιν
τῶν μικροσυμφερόντων μας, ἐκείνου τὴν ζωὴν ἐπιβουλευόμεθα,
ἐκείνου τὸ αἷμα ζητοῦμεν εἰς ἐξίλασμον τῶν ἀμαρτημά-
των μας.

Διότι δὲν εἶναι μόνος ὁ Καρδίτης καὶ ὁ ἠλίθιος σύντρο-
φός του οἱ δολοφόνου σήμερον τοῦ βασιλέως. Αὐτοὶ οἱ δύο
ἀμαθεῖς καὶ χυδαῖοι ἄνθρωποι εἶναι τὰ θύματα τῆς ἐπιβολῆς,
εἶναι τὰ νευρότπαστα τῆς πλήρους δολοφονικοῦ ἠλεκτρισμοῦ
ἀτμοσφίρας, τὴν ὁποίαν πνέομεν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πνέομεν
κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη.

Καὶ τὴν ἀτμοσφίραν αὐτὴν ἐδημιούργητεν ὅχι ὁ Ἕλ-
ληνισμὸς σύμπας, ὅχι ὁ δικαιούμενος νὰ ὀνομάζεται ἑλλη-
νικὸς λαός, ὁ ἐργαζόμενος, ὁ μοχθῶν, ὁ ἀγωνιῶν, ὁ πληρώ-
νων, ὁ φορολογούμενος, ὁ προάγων τὸ Ἑλληνικὸν Ἐμπόριον
καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γεωργίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχα-
νίαν, εἰς πραγματικὸς καὶ πολυτίμους παράγοντας τῆς ζωῆς
καὶ τῆς προόδου τοῦ ἔθνους, ὅχι οἱ ἄνδρες οἱ μοχθοῦντες πῶς

νά διοικήσουν τὸν τόπον αὐτόν, ἀλλ' ἡ μικρὰ μερὶς τῶν ἀργολόγων, τῶν δεινητῶν, τῶν θεσιθητῶν, τῶν μικροφιλοδόξων, τῶν ἡμιμαθῶν, τῶν διεστραμμένων φύσεων καὶ χαρκατήρων, οὔτινες προσκολλῶνται ὡς παράσιτα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς πολιτικῆς μας μηχανῆς καὶ καταστρέφουν τοὺς τροχοὺς τῆς καὶ λυμνίζονται τὰς ζωτικὰς ἐκμάδας τῆς καὶ ρυπαίνουσι τὸν ὄριζόντά τῆς καὶ θολώνουσι τὴν ἀτμόσφαιράν τῆς. Καὶ οὕτω εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ θόλωμα αὐξάνουσι καὶ πολλαπλασιάζονται καὶ ὑποσκάπτουσι θρόνους καὶ καταρρίπτουσι πολιτικὰ θεμέλια καὶ δηλητηριάζουσι πάντα τὰ πρὶν ὑγιὰ στοιχεῖα καὶ παρσύρουσι εἰς τὸν κατήφορον ὅλας τὰς ιδεώδεις φύσεις, ὅλα τὰ εὐφράντα πνεύματα, τὰ ὅποια πλανώμενα, καὶ θορυβώμενα, περιπίπτουσι εἰς τὸ ἐγκλημα, θύματα αὐτοῦ πρῶτοι, αὐτοκτόνοι καὶ πατροκτόνοι ἀκούσιοι καὶ ἀνεύθυνοι.

Διότι τὸν Καρδίτην αὐτόν, τὸν ὅποιον ἡ Ἑλλάς ὅλη ἀναθεματίζει σήμερον ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον, ἐγὼ, φίλη μου, οἰκτιρῶ μόνον καὶ θεωρῶ, ὡς θύμα πλανημένων ιδεῶν καὶ εἰσηγήσεων, τοῦ ὁποῦ ἡ διάνοις ἐξηρηθίετο καθ' ἡμέραν παντοιοτρόπως, ὅστις ἐφκντάσθη τὴν πατρίδα του προδιδομένην καὶ ἐν τῇ νοσηρῇ φαντασίᾳ του νομίζων ὅτι τὴν σώζει, ἀνεπίτασσε δολοφόρον ὄπλον ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ Καρδίτης εἶναι, δὲν ἀμφιβάλλω κατὰ τὴν γνώμην καὶ πεποίθησιν καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ἀθώωτος πολλῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἀθλιότητα, εἰς ἣν μας περιήγαγεν ὁ πόλεμος, ὁ παρ' αὐτῶν τούτων ὑποκινήθει, καὶ ἠθέλησαν νὰ ιδρῶσιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν καταστροφῶν τῆς παρ' αὐτῶν δημιουργηθείσης καταιγίδος τοῦ ἰδίου των ἀνδριάντας ὡς μεταρρημιστῶν καὶ ἀνακκινιστῶν τοῦ ἔθνους.

Ἄτυχως διὰ τὸν τόπον μας, ἀτυχως διὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, οὐδεὶς μεταξὺ τῶν αὐτοτιτορορομένων ἀνακκινιστῶν, παρουσιάζεται πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ πολιτικοῦ μας βίου μετὰ τὸ παράστημα καὶ τοὺς μῦθους καὶ τοὺς βραχίονας καὶ τὸ μέγα σῶμα καὶ τὴν μικράν, ἀλλὰ γεμάτην φρόνησιν, κεφαλήν ἐνός Ἡρακλέους ἢ ἐνός Θησέως. Καὶ οἱ ἰδιοὶ μας σταῦλοι τῆς πολιτικῆς ἔχουν ἀνάγκην νὰ καθαρῶσιν. Καὶ ἡ Λερναία, ἡ πολυκέφαλος πολιτικὴ ὕδρα νὰ μείνῃ μετὰ ὀλιγωτέρας, ἀλλὰ καὶ λογικωτέρας κεφαλῆς. Καὶ οἱ διάφοροι Σκείρωνες καὶ Προσκορῦστοι νὰ ριφθοῦν μακρὰν πάσης ἐθνοκτόνου δράσεως καὶ νὰ καταποντισθοῦν ὑπὸ τὰ κύματα τῆς λαϊκῆς καὶ ἐθνικῆς μας ὀργῆς.

Ἄλλ' ὁ γίγας, ὅστις θὰ ἐπιτελέτῃ τὸ θαῦμα τοῦτο δὲν φαίνεται ποιηθέν. Καὶ αὐταὶ δὲ αἰ εἰς τὰ δάκτυλα μετροῦμεναι σεβασταὶ καὶ ἐπιβάλλουσαι φυσιογνωμίαι τῆς χώρας μας σβύνουσι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἢ δηλητηριάζονται ἐν τῇ ζωῇ θύματα ἐν πᾶσι τῆς ἐκτρώπου καὶ ἐκρύθμου αὐτῆς καταστάσεως, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡμῶν μας γενεᾶ μόνον νέους περυσιάζει, μικροὺς, ἀσθενικοὺς, οὔτε κἂν πρὸς τὰς σκιάς καὶ τὰ φαντάσματα τῶν ἀρχαίων δυναμένων νὰ ἀνμετρηθοῦν. Μέχρις ὅτου λοιπὸν ὁ τοιοῦτος γίγας δὲν παρουσιασθῇ μέχρις ὅτου τοιοῦτο θαῦμα δὲν σημειωθῇ εἰς τὸν κοινωνικὸν μας ὀρίζοντα, μέχρις ὅτου ὁ ἀναμενόμενος αὐτὸς Μεσσίας δὲν ἀναφανῇ εἰς τὴν πολιτικὴν μας σκηνήν, ἄς ἐνωθῶμεν ὅλοι καὶ ὅλοι, ἕνα συνδράμωμεν ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται τὸ βρῦ καὶ ἐπιμύθογον ἔργον τῆς συγκατάθεσης τοῦ καταρρέοντος πολιτικοῦ μας οἰκοδομηματος.

Αἱ μητέρες, αἱ γυναῖκες, αἱ ἀδελφαὶ ἀ, ἐμπνέωμεν εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς υἱοὺς μας τὴν πρὸς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των ὑποταγήν καὶ εὐπειθειαν καὶ ὡς ἄλλαι Καρυάτιδες ἀς στηρίζωμεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν ὤμων μας τὸ βρῦ ἐπιστέγασμα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὸν ὅποιον νέαι ἰδέαι καὶ πεποιθήσεις, νέαι δοξασίαι καὶ ὀρησκύματα ζητοῦν σήμερον νὰ κατεδαφίσουν.

Κούκλα ἀντὶ γυναικός.

Κούκλα ! Ἰδοῦ, ὡς λέγεις, ἡ πρώτη μικρὰ λέξις τὴν ὁποῖαν ἐξεστόμισεν ἡ πενθερά σου ἐνκντίον σου, καὶ τὴν ὁποῖαν ἤκουσες χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς. Καὶ ἡ λέξις ἀπήχησεν ὡς ἤχῳ πένθιμος εἰς τὴν ἀθουσαν, τὴν κυκνήν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ γάμου σου τότεν εἶχες ὀνειροπολήσει εὐτυχίαν.

Ἄλλ' εἶναι ἄρα γε δικαιολογημένος ὁ τίτλος οὗτος, τὸν κοσμητικὸν αὐτὸ ἐπίθετον, τὸ ὅποιον τότεν σὲ ἐπείρανε. τότεν σὲ ἐθροῦθησε, τότεν σὲ ἔκαμε δυστυχῆ ; Μήπως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦτο καὶ θωπεία, ὡς ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζεται πολὺ συχνὰ κούκλα, γυνὴ κομψή, ὠραία καὶ μετὰ καλαισθησίαν ἐνδουμένη. Καὶ αἱ παρισιναὶ γυναῖκες, πλησίον τῶν ὁποίων ἀνετράφη καὶ ἐμεγάλωσες δὲν ὀνομάζονται κούκλας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ δὲν εἶναι πραγματικῶς τοιαῦται. Ἐὰν δὲ θελήσωμεν νὰ ψυχολογήσωμεν ὀλίγον ἐπὶ τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν κηρίων κουκλῶν, θὰ εὐρωμεν ἄρα μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων ; Μήπως ὡς αὐταὶ ἐκτίθενται εἰς τὰς ὑκλίνας προθήκας διὰ τὴν τέρψιν τῶν μικρῶν παιδιῶν, μετὰ ὠραία των φορέματα, καὶ τὰ γλυκὰ των αὐτόματα μειδιάματα, καὶ τὰς νευροσπαστικὰς τῶν βλεφάρων καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν κινήσεις, δὲν ἐκτίθενται καὶ αἱ μεγάλα εἰς τὰ θεάτρα καὶ τὰς συναναστροφὰς μετὰ τὰ ἴδια φορέματα καὶ τὰ ἴδια μειδιάματα πρὸς τέρψιν τῶν μεγάλων ; Μήπως σὺ ἡ ἴδια καὶ ἡ μητέρα σου καὶ ὁ κύκλος σας, ὁ κοινωνικὸς ἐν γένει, δὲν ἐννοεῖται πάντοτε τὴν γυναῖκα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κούκλαν ; Καὶ ὁ μέγας δραματικὸς Ἴψεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς κούκλας του δὲν δίδει πλήρη καὶ τελείαν τὴν εἰκόνα τῆς συγχρόνου γυναικὸς τῶν αἰθουσῶν καὶ τοῦ κόσμου τοῦ ἰδιοῦ σου ἀκριβῶς ; Δικτὶ λοιπὸν νὰ σὲ λυπήσῃ τότεν ὁ τίτλος αὐτὸς καὶ νὰ σὲ δικαίηται, ὡς λέγεις, τότεν κικὰ, τότεν δυσάρεστα κατὰ τῆς πενθερᾶς σου.

Τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅτι σὺ θερίζεις σήμερον ὅ,τι ἡ μητέρα σου ἐσπειρεν ἀσκόπως καὶ ἀπροσέκτως εἰς τὸν μικρὸν σου, τὸν παιδικὸν κῆπον. Καὶ ὄχι μόνον ἡ ἰδική σου, ἀλλ' ὅλοι περιήπου αἱ μητέρες τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, ὅπως καὶ τὰ σχολεῖα καὶ αἱ παιδαγωγοὶ καὶ αἱ διάφοροι μέθοδοι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐπιδιδώκουσι, τὴν κουκλιστικὴν τῆς κόρης ἀνατροφὴν, τὸ πῶς αὐτὴ θὰ φιγουράρῃ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ξένους καὶ ἀδικήτους, εἰς τοὺς τυχαίους δικαίους, τοὺς ὁποίους θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς τῆς καὶ ὄχι εἰς τὸν κύκλον τὸν στενὸν τὸν ἰδικὸν τῆς, τοῦ νέου συζύγου τῆς καὶ τῆς νέας οἰκογενείας, τὴν ὁποῖαν νυμφευομένη δημιουργεῖ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἄλλοτε, μοῦ εἶχες εἶπει ὅτι ἡ μητέρα σου εἶχεν ἐπίτηδες προσλάβει διδάσκαλον διὰ νὰ σὲ μάθῃ νὰ ὑποκλίνεσαι καὶ νὰ χαιρετᾷς με

χάριν, ὡς ἐπλήρωνεν ἀδρότατα δι' ὅλας τὰς ξένας γλώσσας καὶ τὸ πιάνο καὶ τὸ βιολὶ καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη τῆς πολυτελείας τῆς ἀνατροφῆς, ἀπὸ τὰ ὅποια οὔτε ἐν κἂν ἠδυνήθης νὰ χρησιμοποίητῃ σήμερον διὰ τὸν σύζυγον καὶ τὴν νέαν σου ζωήν. Καὶ τὸ χειρότερον, ὡς ἡ ἴδια ὀμολογεῖς, δὲν εἰξεύρεις κἂν τὴν γλῶσσάν σου, δὲν ἔχεις κἂν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν, νὰ αἰσθάνεσαι τὴν ἐκαυτήν σου κατὰ τοῦτο ὑπεροχωτέραν ἐκείνης, ἡ ὁποία σοῦ διεκδικεῖ τὰ πρωτεῖα καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός σου. Καὶ μετὰ τὴν ἀνατροφὴν σου αὐτὴν καὶ μετὰ τὰ ἐφόδια σου αὐτὰ, ὁ οἶκός σου ὁ νέος ὀμοιάζει με κράτος, τὸ ὅποιον φιγουράρει εἰς τὸν ἔξω κόσμον μετὰ λαμπρῶν ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ τοῦ ὁποῦ ἡ ἐσωτερικὴ μηχανὴ λειτουργεῖ περίπου ὅσαν τοῦ ἰδιοῦ μας κράτους, μετὰ τὰ χάλια ἀκριβῶς καὶ τὰς ἀθλιότητας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἔφεραν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν.

Λοιπὸν ἡ πενθερά σου καὶ ἐὰν ἔχῃ ἑλλείψεις, καὶ ἐὰν δὲν σὲ ἀγαπᾷ, εἶναι ὅμως γυναῖκα παλαιότερων χρόνων καὶ ἐπὶ πλέον νησιώτισσα, τὸ ὅποιον θὰ εἴπῃ οἰκοκυρὰ πρώτης δυνάμεως καὶ Ἑλληνίς γνησία. Λοιπὸν κράτησε δι' ἐστὲ τὰς ἐξωτερικὰς ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ ἀνάθεσέ τῃς ἀμετακλήτως τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ σπιτιοῦ σου. Ἡ τάξις, ἡ καθαριότης, ἡ οἰκονομία, οἱ ὑπηρέται, τὸ συγῆρισμα, τὰ ἐπιπλα, τὰ σκεύη σου, ὅλα θὰ τεθοῦν ὡς ὑπὸ ἀσφάλειαν ὑπὸ τὸ ἄγρυπνον βλέμμα τῆς καὶ τὴν πεπειραμένην ἀντίληψίν τῆς. Δὲν σοῦ λέγω νὰ ἀποξενωθῇς ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφίσῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τὸ διεύθυνῃ, νὰ παρακολουθῇς τὸ ἔργον τῆς καὶ νὰ διδάσκεισαι ἀπὸ τὴν πείραν καὶ τὸν πρακτικὸν νόον τῆς.

Νομίζω ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ μεταξύ σας παρνοήσεις θὰ ἀρθοῦν. ἐκείνη θὰ ἀφήσῃ ὀλίγον τὸ crochei, ἀφοῦ θὰ ἔχῃ τόσας ἀσχολίας καὶ δὲν θὰ βλέπῃ πλέον τὸ ξηρὸν καὶ ρικινὸν πρόσωπον τῆς νταντᾶς σου, τῆς Ἀγγλίδος, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμασες νὰ ἐμπιστευθῇς τὰ κλειδιά καὶ τὰ οἰκονομικὰ ἐν γένει ζητήματα. Δὲν θὰ ἀκούῃ τὰ αἰώνια καὶ ἀτελείωτα yes καὶ bien καὶ ὅλην τὴν βαβέλ τῶν γλωσσῶν τὰς ὁποῖας δὲν ἐννοεῖ καὶ θὰ πεισθῇ ὅτι τὸ σπῆτι τῆς εἶναι ὅ,τι ἦτο καὶ πρὸ τοῦ γάμου τοῦ τέκνου τῆς καὶ ὅτι μετὰ ἐκατομμύρια δὲν ἐφυγαδύθησαν οἱ θεοὶ τῆς πατρίδος τῆς, ἀλλ' οὔτε ἡ ἐναρμόνιος ποίησις τῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐνανούρισε μαρὸ τὸ παιδί τῆς καὶ ἐμοιρολόγησε τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ ναύτου συζύγου τῆς. Τότε δὲν θὰ σὲ ὀνομάζῃ πλέον κούκλαν, διότι τὸ νὰ ἀποδείξῃς ὅτι ἔχεις συναίσθησιν τῆς ἀδυναμίας σου καὶ τῆς ἀπειρίας σου καὶ νὰ ζητήσῃς τὴν συνδρομὴν τῆς, ἀποδεικνύεις ὅτι εἶσαι τότεν σοφῆ, ὅσον καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος μας τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πάντοτε ὅτι εἰξευρε μόνον ἀσφαλῶς ὅ,τι δὲν εἰξευρε τίποτε.

«Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα»

Καὶ ἀφοῦ μοῦ τὸ ζητεῖς ὡς χάριν, ἀφοῦ τὸ θεωρεῖς ὑπερτάτην ἀνάγκην νὰ κάμωμεν μαζὴ καὶ εἰς τὰ πετακτά, οὕτως εἰπεῖν, τὴν μελέτην μερικῶν σελίδων φιλολογικῶν τῶν ἀρχαίων μας λαμπρῶν τῆς φιλολογίας καὶ τέχνης χρόνων, ἀφοῦ εἰξεύρεις ὅτι μόνον πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν δοξαμένην τῆς πατρίδος μας ἐποχὴν ἠμπορεῖ νὰ σοῦ δίδῃ ὅπλα ὑπερασπίσεως κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μᾶς ὑβρίζουσι καὶ τα-

πεινῶνουν σήμερον διὰ τὴν ἥτταν μας, εὐχαρίστως θὰ ἀφιερῶ μερικὰς τῆς ἀλληλογραφίας μας σελίδας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὴν γῆν ὅλην καὶ ἐπολίτισε τὸν κόσμον σύμπαντα.

Μὴ περιμείνης ὅμως οὔτε ὑφος σοβαρὸν, ἐμπρόπον εἰς τὴν κλασικὴν χαρκατήρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οὔτε ἀκριβείαν μεγάλην περὶ τὴν ἀνάλυσιν τῶν ιδεῶν, οὔτε τήρησιν αὐστηρὰν τῆς ἐθιμοτυπίας, εἰς ἣν δικαίως μᾶς ὑποβάλλουσι τότεν μεγάλην καὶ ἐπιβλητικὴν φυσιογνωμίαι. Ἐκτὸς ὀρισμένου ἀριθμοῦ φιλολόγων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ξενουκτοῦν ἀναφυλλίζονται τὰ λεξικά καὶ τὰς βιβλιοθήκας καὶ ζητοῦσαι εἰς τὰ σχόλια τῶν Ἑλληνιστῶν τὸν τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν μᾶς φράσεως ἐνός μεγάλου συγγραφέως μας, ὅλοι ἡμεῖς αἱ ἄλλαι, ὅσον καὶ ἂν ἀγαπῶμεν τὰ γράμματα καὶ τοὺς γράφοντας, μόνον en bloc καὶ εἰς τὰς γενικὰς των γραμμὰς εὐχαριστοῦμεθα νὰ τοὺς παρακολουθοῦμεν.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅ,τι θὰ σοῦ εἴπω διὰ τὸν μέγαν αὐτὸν φιλόσοφον μας, ἀπὸ τὸν ὅποιον σὲ συμβουλεύω νὰ δανεισθῆς καὶ νὰ θέσῃς εἰς χρῆσιν τὸ λόγιον αὐτὸ «ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα» θὰ συνοψισθῇ εἰς τὰς γενικὰς καὶ τὰς μᾶλλον ἐξεχούσας γραμμὰς τῆς φυσιογνωμίας του. Καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει, ἐὰν δὲν ἦσαν περισσότερο τοῦ πρέποντος ἐξεχούσαι αἱ γραμμὰι αὐταὶ, κατὰ τὰ περισωθέντα προπλάσματα καὶ ἀνάγλυφα καὶ τὰς περὶ τῆς τερατώδους ἀσχημίας τοῦ ἀνδρός περισωθείσας περιγραφὰς.

Ἄλλ' ἔλθωμεν εἰς τὴν φιλολογικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Σωκράτους καὶ εἰς τὴν φιλολογικὴν σχολήν, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἔθηκε τὰ θεμέλια καὶ ἡ ὁποία ἔστρεψε τὸ πνεῦμα τοῦ ὕλισμοῦ, τὴν νατουραλιστικὴν φιλολογίαν, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον, εἰς φιλολογίαν καθαρῶς ιδεώδη, καθαρῶς ἰδεαλιστικὴν. Αἱ πρὸ αὐτοῦ σχολαὶ ἐμελέτων τὴν φύσιν, καὶ ἐζήτουσι εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τῆς θεότητος. Οἱ πρὸ αὐτοῦ σοφοὶ διήνουν ἀκριβῶς τὸ στάδιον τῆς συγχρόνου ἐν Εὐρώπῃ φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως, διηρημένοι εἰς ἰσμάδας, εἰς αἵρέσεις, εἰς σχολὰς, ἀντιλοῦντες ἐκ τῆς φύσεως τὰ πρότυπα των καὶ εἰς τὴν φύσιν ἀποδίδοντες πᾶσαν δύναμιν, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος.

Ὁ Σωκράτης, ὁ υἱὸς αὐτὸς ἐνός μαρμαρᾶ καὶ μῆς μαμμῆς, — ὡς θὰ ἔλεγον σήμερον περιφρονητικῶς οἱ ἀρχοντίσκι μας μετὰ τὸ κυανὸν αἷμα, — ὕψωτε εἰς τὰ χονδρὰ καὶ τιλώδη χέλια του μίαν σημαίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσημείωσε τὸ Γνωθὶ σαυτὸν, τὸ ἄλφα αὐτὸ καὶ τὸ ὠμέγα τῆς σχολῆς τοῦ ιδεώδους. Μετὰ τὸ γνωθὶ σαυτὸν ἔλεγον εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς του : Ἀφήσατε λοιπὸν πλέον ἡσυχον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν. Ἀφήσατε τὴν μελέτην καὶ τὴν λατρείαν τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ ἀποδώσατε εἰς τὸν ἠθικὸν ἄνθρωπον τὴν μεγάλην ἐπὶ ὅλων τῶν στοιχείων δύναμιν καὶ ὑπεροχὴν του. Μελετήσατε ὄχι πλέον τὴν ἀνατομίαν τοῦ σώματος καὶ τὰ κάλλη τῶν γραμμῶν καὶ τὰς γοητείας τῶν σχημάτων, ἀλλὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἠθικὸν ἐν, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἠτις τὸν διακρίνει ὅλων τῶν ἄλλων ὄντων τῆς δημιουργίας. Καὶ ἐζήτητε τὴν τροπὴν αὐτὴν πρὸς τὸν ιδεώδες ὁ Σωκράτης, διότι διέβλεπεν εἰς τὴν μελέτην τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἐξαγνισμὸν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν

συναίσθησιν τῆς ὑποκειμενικῆς αὐτοῦ ἐρεύνης τὸν περιορισμὸν τοῦ ἐγωιστικοῦ ὕλισμου, ὅστις εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον ἐπικίνδυνον δι' αὐτὴν τὴν πολιτικὴν τῶν Ἀθηναίων ἀνεξαρτησίαν.

Ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἀμαρτίας, δηλ. τοῦ ὕλισμου, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατήλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα διὰ τῶν ἰδανικῶν ἀρχῶν του τοὺς σώσει, οὕτω καὶ ὁ Σωκράτης, ὁ ἐκ ταπεινῶν καὶ ἀσέμων γονέων γεννηθεὶς, ἐγένετο ὁ ἐμπνευσμένος τῶν αὐτῶν ἰδανικῶν θεωριῶν διερμηνεύς, ἵνα συγκρατῆται τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τῆς πλήρους καταπτώσεως, ἣτις δὲν ἐβράχυνε νὰ ἐπέλθῃ εὐθύς μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἐκεῖνος ἐλέγετο υἱὸς Θεοῦ, διότι θεοὶ ἀληθῶς ἦσαν αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας του. Οὗτος ἔλεγε ὅτι ἐκοινωνεὶ μόνον μετὰ τοῦ δαίμονιου, τῆς θείας δηλαδὴ ἀποκαλυπτικῆς δυνάμεως, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἐκυτόν θεῖαν τελειότητα, ἀντιβάνουσαν πρὸς τὸ ἀρχικὸν πνεῦμα τῆς θεωρίας του «*ἐν οἷδα ὅτι οὐδὲν εἶδα*».

Οὗτος ὡς καὶ Ἐκεῖνος ὑπῆρξεν ἀπλοῦς, ταπεινός, μετριόφρων, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς ἰδίαις ἀπολαύσεις, διὰ τὴν ἰδίαν ζωὴν. Οὗτος ὡς καὶ Ἐκεῖνος ἐδίδασκε παντοῦ καὶ τοὺς πάντας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἠρίθμει μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀνεπτυγμένων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στενοὺς φίλους, συμμεριζομένους τὰ αἰσθητά καὶ τὰς ἰδέας του, καὶ ἀναλαβόντας νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀπόστολοι τοῦ ὠραίου καὶ μεγάλου ἔργου του. Οὗτος ὡς καὶ ἐκεῖνος οὐδὲν ἀφῆκε γραπτὸν μνημεῖον τῶν λόγων του καὶ μόνον εἰς τοὺς σοφωτέρους τῶν μαθητῶν καὶ φίλων του, τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ξενοφῶντα, ὀφείλομεν καὶ τὴν συστηματοποίησιν τῆς σχολῆς του καὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας διάδοσιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν του. Οὗτος ὡς καὶ ἐκεῖνος ἐπάταξε τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ γένους καὶ τοῦ πλούτου, ταχθεὶς ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τῆς *μεσαίας* λεγομένης τάξεως τῆς ἐποχῆς του, ὑπὲρ τῶν *καλῶν* ὡς ἐλέγοντο τότε οἱ εὐπαίδευτοι καὶ ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι καὶ ὅχι ὑπὲρ τῶν *ἀγαθῶν* μόνον, ὡς ἐλέγοντο οἱ ἐκ καταγωγῆς εὐγενεῖς.

Ἡ εἰς θάνατον δὲ καταδικὴ αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπικράτησιν ἀκριβῶς τῆς πολιτικῆς μερίδος τῶν ἀριστοκρατῶν τοῦ γένους καὶ εἰς τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὁ Σωκράτης ἦτο εἰς τῶν μᾶλλον ἐπικινδύνων ὑποκινήτων τῆς νέας ἀριστοκρατικῆς τάξεως, ἣτις ἐξήλεγε τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τῶν χρυσοῦν ἀνδραπόδων, ὡς ὀνομάζει πάντας τοὺς διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν μόνον ἐπιφανεῖς.

Δὲν ὑπῆρξε λοιπὸν ἰδρυτὴς μόνον νέας φιλολογικῆς σχολῆς ἀλλὰ καὶ πολιτικῆς μερίδος, διότι εἰς τὰς ἰδικὰς του ἰδέας καὶ θεωρίας καὶ ἀρχὰς περὶ ἀνωτέρου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου, ὀφείλετο τὸ ἰδρυθῆν τότε κόμμα τῶν ἀριστοκρατῶν τοῦ πνεύματος.

Κατὰ ἓν μόνον ὁ Σωκράτης διαφέρει τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ὅτι οὗτος ἐνυμφεύθη ὑπεβλήθη δηλαδὴ εἰς ὅλα τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰς ἠθικὰς δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας δύναται νὰ ὑποβληθῇ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Σωκράτης ὡς δούλος

Ἄλλ' ὁ γάμος ὑπῆρξεν ἀκριβῶς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὅποσον ἐράνη ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια καὶ ἀνεπάρκεια τοῦ ἀνδρός. Ὁ γάμος του εἶναι τὸ σκιερὸν τῆς ζωῆς του μέρος, διότι ἐὰν ἀ-

νεδείχθη μέγας σοφός, καὶ διδάσκαλος τῶν συμπολιτῶν του εἰς πάντα τὰ ζητήματα, ὑπῆρξεν ὅμως ἀνίκανος νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ἰδέας του, τὰς σοφὰς εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν ὑπῆρξεν ἀνίκανος νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐὰν ὄχι τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸν ἄρτον τῆς ἀτυχοῦς συζύγου καὶ τῶν μικρῶν τέκνων του.

Καὶ ὑπῆρξε μὲν πρόθυμος ἡ ἱστορία νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τοιαύτην τοῦ μεγάλου φιλοσόφου ἀδυναμίαν, ἐπιρίπτουσα τὴν μομφὴν εἰς τὴν πτωχὴν καὶ πολυπαθὴ Ἐκνήπιπην. Ἐὰν ὅμως ἀμερολήπτως κρίνῃ τις τὰ πράγματα, πείθεται ὅτι ἡ Ἐκνήπιπη ὑπῆρξε θυμῶ, ὡς ὑπῆρξαν θυμῶτα τὰ μικρὰ τῆς, τὰ ὅποια, ὡς αὐτὴ ἡ ἱστορία πάλιν ἀναφέρει, πολλάκις ἐκοιμήθησαν νηστικά, σπκνίως δὲ συνέβαινε νὰ εἶχον φορέματα καὶ ὑποδήματα, τὰ ὅποια νὰ τὰ ἐπροφύλαττον ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν ὑγρασίαν.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τοῦ γάμου τῆς ἤρτισεν ὁ δοκιμαστικὸς τῆς Ἐκνήπιπης βίος. Διότι ὁ Σωκράτης μετὰ σοφῶν ἀμέσως συναναστρεφόμενος καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἀσχολούμενος, ἐκάλεε μὲν εἰς γεύματα τοὺς φίλους του, δὲν ἐπέτρεπε ὅμως εἰς τὴν γυναῖκα του νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ οὔτε ἐπὶ στιγμὴν, ζητοῦσα χρήματα διὰ τὴν ἀγορὰν τροφῆς καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας ἐν γένει τοῦ νέου του οἴκου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φυσικὸν εἰς τὴν ἔκρυθμον καὶ ἀνώμαλον αὐτὴν οἰκογενειακὴν κατὰστασιν, ἦτο ἡ πολλάκις ἐπαναλαμβανομένη νηστεία τῆς Ἐκνήπιπης, καὶ ἡ συχνὴ ἐστίασις τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων φίλων του. Τοῦτο καὶ μόνον θὰ ἤρκει διὰ νὰ δυσφημησῇ τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα ἀπὸ τὰς συμπολιτίδας τῆς Ἀθηναίας τῶν χρόνων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα ἐτροχίζετο ἰδίως, ὡς ἀκίς ἐπρόκειτο νὰ κκολογήσῃ ἄλλας ὁμοίας των. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ὁ θυκασμός τῆς πρὸς τὴν σοφίαν τοῦ ἀνδρός καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τῆς τῆς ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ ἀγογγύστως ὅλας αὐτὰς τὰς στερήσεις κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου τῆς. Ὅταν ὅμως ἡ οἰκογένεια ἠῤῥητε καὶ τὰ δάκρυα τῶν πεινῶντων μικρῶν ἐπλήγων τὴν καρδίαν τῆς μητρός, τότε ἡ Ἐκνήπιπη, ἀγρία πλέον καὶ ἀκράτητος, ἐξέσπῃ τὴν ὀργὴν τῆς κατὰ τῆς ἀσπλαγγνίας τοῦ συζύγου, ὅστις ἐδίδασκε μὲν τὰ ἀριστα, ἐπραττε δὲ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν τὰ κάκιστα.

Διότι ὁ Σωκράτης πλὴν τῆς ἀδικηρίας του διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων του, ὑπῆρξεν ἄνθρωπος φιλήθους, καὶ ἐρωτόληπτος. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ὅσον καιρὸν τοῦ ἄρηνεν ἐλεύθερον τὸ βῆμα τῆς ἀγορᾶς διήρχετο αὐτὸς εἰς τὰς φιλολογικὰς αἰθούσας τῶν ἐταιρῶν, εἰς τὰς ὁποίας κατεποντίζετο καὶ ἐναυχέει ἡ συζυγικὴ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν νόμιμον γυναῖκα. Ἐν γένει ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ ἀνδρός κερουσιάζει πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα καὶ τάτσει αὐτὸν εἰς βεβήματα πολλὰ ὑποδεστέραν τοῦ μεγάλου ἰδρυτοῦ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὁ ὅποιος εἶχε τὴν ὑπερτάτην καὶ θεῖαν ἀληθῶς δύναμιν νὰ ἐφαρμόσῃ πάσας τὰς ἰδεώδεις ἀρχὰς καὶ θεωρίας του μετ' αὐταπαρνήσεως, ἣτις τῷ ἐξητηφλίτε τὴν ἐπὶ πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν ὑπεροχὴν.

ΣΤΗ ΖΑΚΥΘΟ

*Πλεὰ στή ζωὴ δὲν θὰ πατῆ τὸ δύστυχο πιδάμι,
Ταῖς ἀγριαὶς ὄχθαις ποῦ ἠγγίλα σιά χρόνια τὰ χρυσά,
Ὡ ποθητὴ μου Ζάκυθος, ποῦ πάντοτε μὲ χάρι
Στὸ κῆμα καθρεφτίζεσαι, 'στὰ Ἑλληνικὰ νερά.*

*Κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ὀλόλαμπρη ἡ Ἀφροδίτη ἐβῆκε
Κ' ἔκαμε μὲ τὸ γέλοιο τῆς γόνιμα τὰ νησιά,
Ποῦ ἀπεριγράφα ὁ λαμπρὸς ὁ στέγος δὲν ἀφῆκε
Τὰ νέφη σου τὰ διάφανα, τὰ δένδρα τὰ πυκνά.*

*Τοῦ πενητῆ ποῦ ἐψάλε τὰ διάφορα ἔξορία
Τῆς μοῖρας τ' ἀγρία κῆματα, ποῦ τὸ μικρὸ νησί
'Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγέλησε τραγὸς στὴ δύστιχλια.*

*'Αφ' τὸ παιδί σου τ' ἄχαρο, ὦ μητρική μου γῆ,
Θὰ λάβης τὸ τραγοῦδι τοῦ μόνη σου σπιτρογία.
Σ' ἐμένα ἡ μεῖρά μου ἔγραψε ἀδάκρυτη ταφή.*

Ἐκ τῶν τοῦ Ὁσίου Φωσκόλου Στεφ. Μαρτζώκης.

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Χθρὰ πρὸ δύο μηνῶν, ἡ κυρία Νεϋλίν, εἶχε μεταβῆ μετὰ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τῆς Ἐδιθ εἰς τὴν ὠραίαν τῶν ἑπαυλιῶν τοῦ Montreloit, ὅπου ἀπελάμβανον τὴν μονοτόνω μελαγχολικὴν ἀρεμίαν τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ Ἐδιθ ἦτο ὄνειρον χάριτος, δροσερότητος καὶ λεπτῆς ξανθῆς καλλονῆς. Μικροκωμωμένη, λεπτοφυῆς, μὲ σῶμα ἐξόχως ἐλαστικὸν καὶ εὐκαμπτον, μὲ μαλλιά, τὰ ὅποια ἐστεφάνωναν ὡς χρυσὴ ἀκτίς ἡλίου τὸ εὐμορφόν της πρόσωπο, μὲ δύο μεγάλα ὑγρὰ μάτια, τὰ ὅποια ἄλλοτε ἦσαν γαλανὰ καὶ ἄλλοτε φαιὰ, πάντοτε ὅμως θωπευτικὰ καὶ ὀλίγον πονηρὰ ὑπὸ τὰς μεταξίνας βλεφκρίδας των, ἡ Ἐδιθ ἦτο δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, εἰς τὴν ἡλικίαν δηλ. ἐκείνην τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος τοῦ σώματος καὶ τῆς ἀγνότητος τῆς ψυχῆς, ἣτις δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη ὅλα τὰ ἀσχημα πράγματα τῆς ζωῆς.

Κάθε πρωΐη Ἐδιθ μετέβαινε εἰς τὸ παλαιὸν κοιμητήριον τοῦ χωρίου, εἰς τὸ ὅποσον ἀνεπαύετο ὁ πατὴρ της. Ἐν δάκρυ διὰ τὸ περελθόν, μία προτευχὴ διὰ τὸ μέλλον καὶ ἡ νεανίς ἐπανήρχετο ἤρεμος, μὲ τὴν καρδίαν ἐλαφροτέρην.

Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ τῆς Ἐδιθ ἐδέχθη αἴφνης τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου. Ὁ καλὸς ἱερεὺς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παλαιῶν καιρῶν, ἔφερε συνοικέσιον διὰ τὴν μικρὰ ἐνοριτίδα του. Ἦρχετο ἐκ μέρους ἑνὸς τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐκεῖ ἀποστάχματος κ. Guy de Hauteroche, ὅστις εἶχεν ἐρωτευθῆ τὴν νεανίδα καὶ ἐζήτηε τὴν χεῖρά της; παρὰ τῆς μητρός της. Μετὰ τῆς δὲ θέμης καὶ ζωηρότητος ὁ καλὸς ἀββᾶς ἐσυνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του, τοῦ ὁποίου ἄλλως τὴν οἰκογένειαν ἐγνώριζε καλῶς ἡ κυρία Νεϋλίν, ὥστε αὐτὴ ἐπέστη νὰ δεχθῆ τὴν νέον τὴν μετμετημβρίαν τῆς ἐπαύριον εἰς ἀκόρυσιν.

Ὅταν ἡ Ἐδιθ ἐμαθε παρὰ τῆς μητρός της τὴν εἰδητικὴν ταύτην ἤρτισε νὰ βραχνίζῃ τὸν νοῦν της, προσπαθοῦσα νὰ μακτεύσῃ ποῖος ἦτο ὁ νέος οὗτος, ὁ ὅποιος τὴν ἐπρόσεξε καὶ

τὴν ἐτίμη διὰ τῆς ἐκλογῆς του. Ἡ μέχρι τοῦδε τὸσον μονότονος ὑπερξίς τῆς κόρης; μετεβλήθη ἀπὸ τῆς μίαις εἰς τὴν ἄλλην στιγμὴν. Περιέργειά τις ἀφύπνισεν εἰς τὴν καρδίαν της αἴσθημα ἀγνωστον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ μετὰ κωκῶς συγκρατομένης ἀνυπομονητικῆς ἀνεμενε τὴν ἐπαύριον.

Ἐξημέρωσεν ἐπὶ τέλους ἡ ἐπαύριον αὐτῆ, ἡ ἀνεκμενομένη αὐτῆ Κυριακὴ. Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν ἡ Ἐδιθ πάλιν κατὰ τὴν συνήθειάν της μετέβη εἰς τὸ κοιμητήριον, ὠραιοτάτη μὲ τὸ μακρὸν της ἀπλούτατον φορεματάκι καὶ τὸ ψάθινόν της σκιᾶδιον. Ἦτο πρωίαι χωρὶς ἥλιον, μὲ βαρεῖαν ἀτμόσφαιραν, προάγγελον καταιγίδος. Ἄλλ' ἡ Ἐδιθ τόσον ἦτο ἀπητηρολημένη μὲ τὴς νέας σκέψεις της, ὥστε οὔτε κἀν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν καιρὸν. Περιπατοῦσα ἔκκνε μὲ τὸν νοῦν της τὴν εἰκόνα τοῦ ὑποψηφίου μνηστῆρός της, τὸν ὅποιον ἐφραναζετο ὑψηλόν, λεπτόν, μὲ τὸ ὕφος ὑψηλόφρον, ἀπείρωσ κενψόν, φιλόκαλον, διακεκριμένον. Καὶ τὰ ἰδικὰ του μάτια ἦσαν κυκνόρακα ὡς τὰ ἰδικὰ της, πολὺ μέγала καὶ ἐκφραστικὰ καὶ εἰλικρινῆ, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκά. Τὰ μουστάκια του, ὠραία, ἐστριμμένα πρὸς τὰ ἐπάνω, τοῦ ἐδίδαν κάποιαν εἰρωνικὴν, κάποιαν φιλοπαίγμονα ἐκφρασιν.

Ἄλλὰ ἐπέφθη αἴφνης, ἂν ὅταν ὁ νέος αὐτὸς μὲ ἰδῆ ἀπὸ κοντὰ, μὲ εὖρη ἀσχημον ἢ ἀνόητον, ἢ χωρὶς χάριν. Καὶ ὡστε διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὑκλίνην προθήκην ἑνὸς ἀνθοπωλείου, τὸ ὅποσον εὐρίσκετο εἰς τὸν δρόμον τοῦ νεκροταφείου καὶ ἀπὸ τὸ ὅποσον ἠγόραζαν τὰ διὰ τοὺς νεκροὺς ἄνθη των οἱ διαβάται. Ἐμεινε οὕτω ἐξετάζουσα ἐπιμελῶς ἐκυτόν στιγμὰς τινὰς, ὅτε αἴφνης τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο κάτοπτρον, πλὴν τῆς ἰδικῆς της εἰκόνας τῆς ἐκπερυσίσε καὶ νέου τινὸς ἀξιωματικοῦ τῶν ἀρχόντων, ὁ ὅποιος; μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, ἐφάνετο σκανδαλισθεὶς διὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰς τὴν ὑκλίνην προθήκην προσηλωσεως τῆς κόρης. Ἐκείνη ὡστε εἶχε συλληφθῆ πράττουσα κακὴν τινὰ πράξιν, ἐξηκολούθησεν ἀμέσως μετὰ ζωηρότητος τὸν δρόμον της. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιμητηρίου εἶδε καὶ πάλιν μετὰ μεγάλης της ἐκπλήξεως τὸν αὐτὸν νέον, ὅταν δὲ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς της, εἶδε καὶ πάλιν αὐτὸν ὀλίγα βήματα μακρὰν της, μὲ τὸ πικτικὸν εἰς τὴν χεῖρα καὶ ὡστε προτευχόμενον.

Ὅσον πυρετωδῶς καὶ λάθρα καὶ ἂν τὸν ἠτένιεν ἡ κόρη, ἐξεπλάγη ὅμως εὐροῦσα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχε κάμει πρὸ ὀλίγου μὲ τὴν φαντασίαν της ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου της. Ἄλλ' ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα μία μεγάλη ἀστραπὴ διέτχιε τὸ ἄπειρον καὶ τρομερὰ βροντὴ ἐπακολουθήσασα τὴν ἀστραπὴν ἔδωκε τὸ σύνθημα εἰς ἀληθῆ κατακλυσμὸν βροχῆς. Ἡ Ἐδιθ μόλις ἐπρόσθασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὀμπρέλλαν της, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐπέφθη τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον νέον, ὅστις εἰς δύο βηματῶν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν θὰ ἐβρέγετο. Καὶ τοῦτο, διότι αἱ γελοῖαι προλήψεις τοῦ κόσμου δὲν τῆ ἐπέτρεπον νὰ τὸν προφυλάξῃ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ὀμπρέλλας της στιγμὰς τινὰς. Πιθανὸν νὰ βροχῆ, νὰ κρυώτῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ, ἐσκέφθη, καὶ συναθροίζουσα εἰς τὰ δύο της χεῖρα μαζῆ μὲ τὰ φορέματά της καὶ ὄλον της τὸ θάρρος ἐστράφη πρὸς τὸν ἀξιωματικόν; Κύριε, τῷ εἶπε, θέλετε νὰ φυλαχθῆτε ὑπὸ τὴν ὀμπρέλλαν μου, ἕως ὅτου περάσῃ ἡ πρώτη ὄρμη τοῦ κατακλυσμοῦ τούτου;

Πόσον καλή είσθε, δεσποινίς. 'Αλλά διὰ νὰ δεχθῶ, δώσατέ μου νὰ κρατήσω ἐγὼ τὴν ὑπερέλλαν καὶ νὰ σὰς προφυλάξω. Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν ἀφελέστατα ὡς παλαιοὶ φίλοι, διὰ τὴν βροχὴν καὶ τὸν εὐμετάβλητον καιρὸν. Αἴφνης ἡ 'Εδὶθ ἀποτόμως καὶ χωρὶς καμμίαν εἰσήγησιν ἠρώτησε τὴν συνοδὸν τῆς; Κύριε, γνωρίζετε ἕνα ἀξιοματικόν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Guy de Hauteroche;

Ναί, δεσποινίς, ἤμεθα συστρατιῶται.

Καὶ πῶς εἶναι ὁ κύριος αὐτός; εὐμορφος, ἀγχιμος;

Αὐτὸ ἐξαρχαίται ἀπὸ τὴν κρίσιν ἐκάστου. Ὅπως δῆποτε οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο. Εἶναι ἄνθρωπος τοῦ εἴδους μου περίπου.

Ὡ! ὥστε θὰ εἶναι πολὺ καλός· καὶ ὡσεὶ διορθοῦσα τὴν φράσιν τῆς, θὰ τὸν εὐρίσκουν πολὺ καλόν. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει καὶ ὁ νέος, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῶν λόγων τῆς κόρης, ἤρχισε νὰ γίνεται διαχυτικώτερος.

Ἡ 'Εδὶθ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἠσθάνετο νὰ πλημμυρῇ τὴν ψυχὴν τῆς αἰσθημα γλυκύ, αἰσθημα τρυφερόν καὶ ἀσύνηθες. Ἡ ἰδέα δὲ ὅτι ἡ γνωριμία τῆς με τὸν νέον ἐκεῖνον δὲν θὰ περτείνεται πέραν τῆς καταπαύσεως τῆς βροχῆς τὴν ἐστενοχῶρει καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μεγάλην λύπην νὰ συσφιγγῇ τὴν καρδίαν τῆς.

Μὲ τί ὑποσχέσεις καὶ τρυφεράς ἐκφράσεις ἀπεχωρίσθησαν οἱ δύο νέοι, εἶναι ἄγνωστον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι ἡ 'Εδὶθ, εὐθὺς ὡς ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον, ἀπεμακρύνθη μόνη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπικύλιως. Δὲν εἶπε τίποτε πρὸς τὴν μητέρα τῆς διὰ τὴν τυχαίαν αὐτὴν συνάντησίν τῆς· ἐπρογευματίσεν ἀφηρημένη, ἀπεσύρθη εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην τῆς, σκεπτομένη τὸν νέον τοῦ νεκροταφείου. Καὶ νὰ μὴν εἰξεύρη οὔτε τὸ ὄνομά του! Τοῦτο δὲν τὴν ἠμποδίσεν νὰ κάμνη ρόδεινα ὄνειρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὴν ἀπέσπασε δειλὸν κτύπημα τῆς θύρας. Ἦτο ὁ ὑπὸ κρηπίδος, ὅστις τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ μητέρα τῆς τὴν ἀνέμενεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὐρίσκετο καὶ ὁ ἐφημέριος.

Ἀδιάφορος ἐντελῶς, χωρὶς καὶ νὰ τῶρα νὰ διορθώσῃ τὰ ἐκ τῆς κατακλίσεως τῆς ἀκατάστατα μαλλιά τῆς, ἡ 'Εδὶθ κατήλθεν. Ἄλλ' ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἦτο ἠμικονικτὴ καὶ ἡ νεῆνις δι' αὐτῆς ἀνεγνώρισε τὸν νέον τῆς πρώϊας. Ναί, ἦτο ἐκεῖνος!

Ἐμεινεν ἐκεῖ καρφωμένη, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ προχωρήσῃ, ὅτε ὁ καλὸς ἐφημέριος ἐξῆλθε, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ, ἀγαπητόν μου παιδί, τῆς εἶπε, ἔλα γρήγορα νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν κ. Guy de Hauteroche.

(Ghislain)

Ἐλένη Γεωργιάδου

H K^A DE GIRARDIN

Ἡ κ. Ζιραρδὲν ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ἔγραφεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Delphine Gay ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ δικαστικοῦ Αἰμιλίου Ζιραρδὲν. Ἐγεννήθη τῷ 1804, καὶ ἀπέθνηξε τῷ 1855.

Ἡ κ. Ζιραρδὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι μυθιστόρημα δὲν ἔγραψε. Διὰ νὰ γράψῃ ἀναλυτικώτερα σημειῶν ὅτι ὁ μῦθος τῆς ἦτο εἰς ὅλα τὰ ἔργα τῆς πολὺ ἀτυχῆς, τὸ δὲ ἱστορικὸν δηλ. τὸ ρεαλιστικὸν μέρος, ἐντελῶς μετὰ τὴν πραγματικότητά ἀσύμφωνον.

Κατὰ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, τὸ ἀριστούργημά τῆς εἶνε ὁ Μαρκήσιος τοῦ Ποντάνζ. Μὰ πῶς αὐτὴ ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία δὲν ἔγραψε μυθιστόρημα, ἔχει καὶ ἀριστούργημάτ' αἱ;

Ναί. Ὁ μῦθος καὶ πάλιν ἀτυχῆς, αἱ περιστάσεις μεταβάλλονται εἰς συμπτώσεις ἐντελῶς ἀπεχούσας τῆς ἀληθείας. Ἔργον ἀτεχον, πλοκὴ ἀδεξία, λύσις ἀπελπιστική. Καὶ ὅμως εἶνε ὅχι μόνον τὸ ἀριστούργημά τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀριστούργημα ἀπλοῦστατα.

Ὁ μᾶλλον ἀπλοῦστος ὀφθαλμὸς, βλέπει τὸ ἔργον νὰ ὀλισθαίνῃ, ἀλλὰ δὲν ἀποστρέφεται ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου τῆς κ. Ζιραρδὲν καὶ παρακολουθεῖ μετ' ἐνδιαφέρον καὶ ἀνεκφραστον θέλητρον τὴν ἀνάγνωσιν.

Τί συμβαίνει;

Ἡ κ. Ζιραρδὲν ψυχολογεῖ.

Γνωρίζει τὴν γυναῖκα — τὴν γυναῖκα τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως — ὅπως οὐδεὶς τὴν ἐγνώρισε. Ἄναλγει, ἀνατέμνει, ὅχι πτώμα, ἀλλὰ σῶμα μετὰ καρδίαν πάλουσαν. Τίποτε δὲν διαφεύγει ἀπὸ τοὺς παρατηρητικούς ὀφθαλμούς τῆς κ. Ζιραρδὲν. Τίποτε. Ὅλοι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ζωγραφίζονται τελειότατα.

Ἡ ἀριστοκρατία, ἡ γυνὴ μετὰ τὰς παραδόσεις τὸς οἰκογενειακάς, ἡ γυνὴ τοῦ βιομηχανικοῦ κύκλου, ἡ πλουσία κόρη, ἡ ὁποία ἔλαβε σύζυγον ἀριστοκράτην (καὶ ἡ ὁποία ἔμεινε ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἦτο, διότι τὴν ἀριστοκρατίαν, τὸν κύκλον τοῦ συζύγου τῆς, τὴν δέχεται μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑποδοχῆς, ἐνῶ ὁ συνευθιγμένος τῆς κύκλος εἶνε αἱ παλαιαὶ γνωριμίαι τῆς). Ὅλα, ὅλα πιστότατα, ἀληθέστατα νομίζει τις ὅτι προέτρεξε τῆς ἐποχῆς τῆς τὸσον εἰς τὰ ἔργα τῆς φέρεται ἡ ἔξοχος παρατηρητικότης τῶν σημερινῶν συγγραφέων. Καὶ ὅπου θέλῃ νὰ σατυρίσῃ λιγάκι, εἶνε πολὺ χαριτωμένη. Αἱ δύο φιλολογικαὶ ἐπιστημότητες εἰς τὸ τραπέζι τῆς Δουκίσσης, τί χαριτωμένα ποῦ ἀροβολοῦνται!

Ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν τῆς ἀπὸ ὅλα ἐν γένει τὰ ἔργα τῆς τὰ παραφορτωμένα μετὰ συμπτώσεις, σὰς ἔρχεται ν' ἀποσπάσετε τὰς σελίδας τῆς ψυχολογίας τῆς καὶ παρουσιάσετε ὡς τέλειον τι καὶ ἀφθαστον.

Εἰς τὸ Croix de Berni, ἡ κ. Ζιραρδὲν συνεργάζεται μετὰ τριῶν ἄλλων συγγραφέων μετὰ τῶν ὁποίων λάμπει διὰ τῆς παρατηρητικότητός τῆς, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ὁδηγεῖ εἰς ὁδοὺς σκολιαῖς καὶ τοιουτοτρόπως χάρις εἰς τὰ σφάλματά τῆς, διότι ἐκεῖνη ἀρχίζει τὸ ἔργον ὁ σαρκαστικὸς καὶ σπινηροβόλος Γωτιέ ὁ περιπαθὴς Σενδῶ καὶ ὁ ποιητικὸς Μερὺ γράφου καὶ σχηματίζουν ἕνα τετρατάκι.

Ἐκεῖνη ὅμως ζωγραφίζει καὶ πάλιν. Μερικαὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τῆς, ἰδίᾳ ἐκεῖνη εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφει τὸν Γωτιέ, εἶνε ἀμίμητος· καὶ ποτὲ ὁ τύπος τοῦ συγγραφέως, τοῦ λάτρινος τοῦ καλοῦ, δὲν ἀπεδόθη μετὰ τὴν σκληρὰν εἰλικρίνειαν.

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΜΑΘΗΜΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Ἡ μαγειρικὴ εἶναι ἡ τέχνη, ἥτις μᾶς διδάσκει πῶς νὰ μαγειρεύωμεν τὰς διαφόρους τροφάς, πῶς νὰ ἀρτύωμεν αὐτάς καὶ νὰ τὰς καθιστῶμεν ὀρεκτικώτερας, πῶς νὰ τὰς σερβίρωμεν, πῶς νὰ τὰς καθιστῶμεν εὐπέπτους καὶ εὐκόλως ἀφο-

μοιούμενας πρὸς τὰ ζωτικὰ στοιχεῖα τοῦ σώματος, ὅπως δι' αὐτῶν κατὰ μὲν τὸ γῆρας ἀνακτῶμεν δυνάμεις, ἀπολεσθεύσας, κατὰ δὲ τὴν νεότητά καὶ τὴν παιδικὴν ἰλικίαν συντελῶμεν διὰ τῶν τροφῶν εἰς ὑγιᾶ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος.

Ἡ μαγειρικὴ ἀκόμη μᾶς διδάσκει πῶς νὰ εὐρύνωμεν τὸν κύκλον τῶν τροφῶν μας, ὅπως ἐν στιγμῇ ἐλλείψεως ἢ λιμοῦ ἀναπληρῶμεν ἀκινδύνως αὐτάς δι' ἐκείνων ἢ ἐν περιπτώσει ἀσθενειῶν περιοριζόμεθα εἰς τὰς ὀλιγώτερον διὰ τὴν ὑγείαν μας ἐπιβλαβεῖς.

Ἡ μαγειρικὴ ἀκόμη συντελεῖ εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου πάσης χώρας, διευκολύνουσα τὴν κυκλοφορίαν πάντων τῶν ἐμπορευσίων τροφίμων.

Ἡ μαγειρικὴ διαίρεται εἰς τρεῖς κατηγορίας. Α'. Εἰς τὴν ἐπίσημον μαγειρικὴν, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦμεν εἰς τὰς ἐκτάτους ἐθνικὰς ἢ διεθνεῖς ἐορτάς, εἰς τὰ ἐπίσημα πολιτικὰ συμπόσια, εἰς τὰς αὐλὰς καὶ τὰς διπλωματικὰς εὐχάσις.

Β'. Εἰς τὴν ἡμειπίσημον μαγειρικὴν τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦμεν εἰς τὰ φιλικὰ καὶ οἰκογενειακά γεύματα καὶ δι' ἧς συσφιγγονται οἱ φιλικοὶ καὶ συγγενικοὶ δεσμοί, διατηροῦνται αἱ οἰκογενειακαὶ καὶ ἐθνικαὶ παραδόσεις· δι' ἧς τέλος ἐπισφραγίζονται αἱ ἐκτακτοὶ περιστάσεις τῆς ζωῆς μας, ὡς αἱ ἐορταί, αἱ γαμήλιοι τελεταὶ καὶ αἱ βραβύσεις.

Γ'. Εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν μαγειρικὴν, τὴν καθημερινήν, ἥτις σκοπεῖ πρωτίτως νὰ διατηρῇ τὴν ὑγείαν μας εἰς καλὴν κατάστασιν, νὰ συνεισφέρῃ εἰς τοὺλάχιστον τῆς ἡμέρας πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας περὶ τὴν κοινὴν τράπεζαν, νὰ συντελῇ εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ εὐδιαθεσίαν αὐτῶν, νὰ ἐνισχύῃ τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων πρὸς τὴν μητέρα, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ὁποίας δέον νὰ κατασκευάζονται αἱ τροφαί, ὅπως φέρουν τὰ στοιχεῖα τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἐπιμελείας, ἀνευ τῶν ὁποίων ὁ ὑγιεινὸς σκοπὸς τῆς μαγειρικῆς ἀποτυγχάνει πάντοτε.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΘΥΜΑ

Εἰς τὰ μειδιάματα τοῦ ὀρκωτοῦ δικαστηρίου καὶ τὸν κακῶς συγκρατούμενον γέλωτα τοῦ κοινοῦ, διαβλέπει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς εἰς τὸν Τσάρον ὀρθοδόξου πίστεως του καὶ ἐν πλήρει πλέον συγχύσει γλώσσης καὶ φρενῶν διαμαρτύρεται. Ναί· πιστεύει εἰς τὸν Τσάρον καὶ ἔχει τὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου χρωματολογημένην εἰκόνα του, ἣν ἠγόρασαν ἀντὶ δέκα ρουβλίων εἰς τὴν πανήγυριν, ἐντὸς τῆς ἁγίας εἰκονοθήκης. Τὴν λιθάνίζει πρώϊαν καὶ ἐσπέραν, καὶ τὴν τσεσαρακοστήν, ὅταν μόνον βόταν πίνει καὶ νηστεύῃ ἔλαιον, κάμνει τεσσαράκοντα ὄλας γουουκισίας καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πρὸ αὐτῆς.

Τὸ κοινὸν πλέον μετ' ὅλων τὸν πρὸς τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον σεβασμὸν τοῦ γελᾶ θορυβῶδως. Μόνοι αἱ κυρίαὶ ἀπρησχηματισταὶ ἀποκλειστικῶς μετὰ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κατηγορουμένου παράστημα, εὐρίσκουν καιρὸν νὰ ἀνταλλάξωσι μετὰ τῶν πλησίον των σκέψεις τινὰς περὶ αὐτοῦ. Αὐτὸς κιβδηλοποιός, αὐτὸς κοινὸς ἐγκληματίας, ἀκούεται λέγουσα νεαρὰ μελαγχρονίη πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς. Ἀδύνατον. Ἡμπορῶ νὰ στοιχηματίσω ὄλους μου τοὺς ἀδάμαντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἄσπιλον. Ὅλιγον ἀπωτέρω κομφευσόμενος γεροντοεἶζων κύριος, ἔλεγε πρὸς εὐφροσύναν φυσιογνωμίας γείτονάς του. Πόσον τὸν ζηλεύω! Ἦθελα νὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν του μόνον, ἵνα ἀξιωθῶ ἐν ἐκ τῶν βλεμμάτων σας αὐτῶν.

Μόνη εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης μετὰ πυκνοτάτην καλύπτραν κεκαλυμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον, μετὰ σκοτεινοῦ χρώματος ἐνδυμασίαν

Αἱ τρεῖς αὐταὶ κατηγορίαι τῆς μαγειρικῆς δὲν συντελοῦν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν εἰς δικτήρησιν τῆς ἀρμονικῆς εὐεξίας καὶ ὑγιεινῆς τοῦ σώματος. Ἡ πρώτη πολὺ ἠρτυμένη καὶ πολὺ ἄζωτοχυρος εἶναι ἐρεθιστικὴ καὶ πολὺ θερμαντικὴ Ἡ δευτέρα ἂν καὶ ὀλιγώτερον ταύτης ἠρτυμένη εἶναι ἐν τούτοις κουραστικὴ διὰ τὸν στόμαχον ἕνεκα τῆς ποικιλίας τῶν φαγητῶν.

Μόνον ἡ τρίτη ἡ ἀπλοῦστερα καὶ στοιχειωδέστερα, ἀλλὰ καὶ πλέον θρεπτικὴ διατηρεῖ εἰς τὸ νευρικὸν μας σύστημα ὑλὴν τὴν ἐλαστικότητά του εἰς τὸ αἶμα τὴν ἀναγκαίαν τονοτικότητά, εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὴν διακύειάν του, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ τεῖνῃ πᾶσα περὶ τῆς ὑγείας τοῦ σώματος μέριμνα. «Πνεῦμα ὑγιὲς εἰς σῶμα ὑγιὲς» ἔλεγον οἱ πατέρες μας καὶ δὲν εἶχον ἄδικον.

Ἀλλὰ περὰ τὴν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων διαίρησιν τῆς μαγειρικῆς, ἔχομεν καὶ ἑτέραν διαίρησιν αὐτῆς· τὴν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἐυρωπαϊκῆς μαγειρικῆς. Ἡ δύναμειν νὰ εἴπωμεν τὴν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἑλληνικῆς μαγειρικῆς, διότι ἡ εὐρωπαϊκὴ μαγειρικὴ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ μαγειρικὴ τῶν προγόνων μας. Ὅλοι αἱ σάλτσι καὶ τὰ πουρέ, αἱ ὁποῖα κατέστησαν τὸν Wattle, τὸν μέγαν αὐτὸν ἰδρυτὴν τῆς λεγομένης γαλλικῆς κουζίνας, διάσημον, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὰ ὀνομαστά ἐμβάσματα τῶν ἀρχαίων καὶ οἱ πολλοὶ καὶ τὰ ἄλλα κρυκεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ὕδρα, τὰ ἄγνωστα σχεδὸν εἰς ἡμᾶς, αἱ truffes τῶν Γάλλων, τόσον ἔπαιζαν ρόλον.

Ἡμεῖς ἕνεκα τῆς μακρῆς καὶ πολυετοῦς κατακτῆσεως τῆς χώρας μας περὰ τῶν Τούρκων ἐκληρονομήσαμεν μετὰ τῶν ἄλλων ἰδικῶν τῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων καὶ τὴν μαγειρικὴν τῶν, τὴν ὁποίαν τιτλοφοροῦμεν σήμερον Ἑλληνικὴν. Εὐτυχῶς δὲν εἶναι Ἑλληνικὴ, διότι δὲν ὑπάρχει μαγειρικὴ πλέον θερμαντικὴ, πλέον ἐρεθιστικὴ τοῦ στομάχου, πλέον ἐξεγερτικὴ τῶν νεύρων, πλέον ἀντίθετος πρὸς τὸ θερμὸν μας κλίμα ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν αὐτὴν μαγειρικὴν, ἡ ὁποία, εἰρησθῶ ἐν παρῶ-

καὶ μετὰ δύο ὀφθαλμοὺς ὁμοιάζοντας πρὸς ἀνημέρους ἀνθρώπους καὶ ἐξουδετεροῦντας τὸ πρὸ αὐτῶν τοιχαπτοιεῖδες κάλυμμα, κἀθηταὶ γυνὴ, ἥτις φαίνεται νέα καὶ ὠρία. Φαίνεται ἐπίτηδες βυθισθεῖσα εἰς τὴν γωνίαν ἐκεῖνην, ἵνα ἀπαρητήρητος παρακολουθῆσθαι τὴν ἐξέλιξιν τῆς δίκης, ἣν παρακολουθεῖ μετ' ἀληθοῦς ἀγωνίας.

* *

Τοὺς κτηνώδεις τύπους τῶν χωρικῶν μαρτύρων διαδέχεται ὁ ἀριστοκράτης κύριος, ὃν πρὸ ὀλίγου συνητήρησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰκατερίνης. Εἶνε εὐθυτενῆς, ὠχρὸς, φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη παννυχίδων ἐν κραϊπάλῃ καὶ ὀργίσι. Μετὰ τὰς τυπικὰς ἐρωταποκρίσεις ἄρχεται κατὰ τῆς τοῦ κατηγορουμένου μαρτυρίας. Εἶναι ὁ κινδυνώδεστος μάρτυς ἡ οἰκία, ἐν ἣ κατοικεῖ ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἰδικὴ του, κατοικεῖ καὶ αὐτὸς εἰς ἕνα διαμέρισμά τῆς, κατ' ἀτυχή δέ, ὡς λέγει, συγκοιρίαν οὗτος εἶναι καὶ οἰκογενειακὸς φίλος του. Εἶναι αὐτὸς τὸ πρῶτον θῦμα τοῦ κατηγορουμένου, ἀφοῦ πάντα τὰ τραπεζιτικὰ γραμματίδια, δι' ὧν μέγρι σήμερον ὁ κατηγορούμενος ἐπλήρωσε τὸ ἐνοικίον του ἦσαν κίβδηλα. Καὶ μετὰ ψυχραμίαν θαυμαστὴν ἐξάγει χρηματοφυλάκιον πολυτίμου ρωσικοῦ δέρματος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀποσῦρει δεκάδα ὄλων ρωσικῶν χαρτονομισμάτων, ὁμοίων πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενα.

Οἱ Ἔνορκοι, ὁ πρόεδρος καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς συνέκριναν ὅλα ἐκεῖνα τὰ νομίσματα καὶ ἐφάνησαν οὐδεμίαν ἔχοντες ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νέου κατηγορουμένου. Οὗτος ὠχρὸς πάντοτε, ἀλλ' ἀπαθὴς ἐφάνετο ὅτι δὲν ἐπρόσεχε καὶ εἰς τὰ περὶ αὐτὸν διαδραματιζόμενα, ὡς ξένος ἐντελῶς εἰς τὸ τραγικὸν ὄραμα, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσαστο ἐκεῖ. Αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν του. Ἐκαλεῖτο νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὸ ἀποδιδόμενον εἰς αὐτὸν ἔγκλημα. Ἡ προσοχὴ ὄλων τῶν παρισταμένων ἐκορυφώθη, εὐθὺς ὡς ὁ νέος ἠγέρθη καὶ μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως, χωρὶς περιστροφῆς καὶ πολυλογίας ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Προέδρου: Κατηγοροῦμεν! Τί ἔχεις νὰ ἀπολογηθῆς διὰ τὸ ἀποδιδόμενον σοι

δω, δὲν διετήρησε μέχρι σήμερον πρὸ ἡμῖν, εἰμὴ εἰς ὀλίγας οἰκογενείας, τὴν λεπτότητα τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς μεγάλας τουρκικὰς οἰκογενείας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Καίριος λοιπὸν εἶναι οἱ τίτλοι καὶ τὰ ὀνόματα νὰ λάβουν τὰς ἀρμοδίαις θέσεις καὶ αἱ Ἑλληίδες οἰκοδέσποιναι καὶ νεανίδες νὰ μυηθοῦν εἰς τὰ μυστήρια τῆς τέχνης, ἡ ὁποία τόσον μέγα μέρος διχιδραματίζει καὶ εἰς τὴν υγιείαν καὶ εἰς τὴν συζυγικὴν ἀρμονίαν καὶ εἰς τὴν οἰκογενεϊκὴν μας εὐμάρειαν καὶ ἡ ὁποία διδάσκεται ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην καὶ Πέμπτην εἰς τὴν μαγειρικὴν σχολὴν.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Χάριν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες δὲν διαθέτουν ὥρας πρωινᾶς, ὅπως παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς συνιστᾶται ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου καὶ μάθημα μαγειρικῆς μεταμεσημβρινὸν ἀπὸ τῆς 3ης μέχρι τῆς 5ης μ. μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης ἀριθ. 11 Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν.

Τὸ μάθημα τοῦτο θὰ διδῆται ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην διὰ τὰς κυρίας καὶ ἀνὰ πᾶσαν Πέμπτην διὰ τὰς ὑπηρετριάς, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ καταρτισθοῦν καλὰ μαγείρισσαι. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματα ταῦτα παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν τοῦτο ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἢ εἰς τὸ κατάστημα τῆς Σχολῆς ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Δι' ἕκαστον μάθημα ὠρίσθη δρ. 1 διὰ τὰς κυρίας καὶ λεπτ. 50 διὰ τὰς ὑπηρετριάς.

Εἰς τὴν αὐτὴν σχολὴν διδάσκονται μαθήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς φορεμάτων, πιλοποιίας, ἀνθοποιίας, ἀγγειοπλαστικῆς (barbotine) διπλογραφίαις μόνον ἀντὶ δρ. 16 τὸν μῆνα ὅλα τὰ ἄνω μαθήματα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἀγριόπαλαι σάλτσα. Ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια, τὰ καθαρίζετε καὶ τὰ φιλοκόπτετε. Μετὰ ταῦτα κόπτετε δύο πορτοκάλια καὶ μὲ τὸ κάθε μισὸ ἀπὸ αὐτὰ ἀεφλοῦδιστο, τρίβετε ἐσωτερικῶς τὴν πάπια, καὶ ἔπειτα τὴν παραγεμίζετε μὲ τὰς φέτας ἐνδὸς πορτοκαλιοῦ. Τότε τὴν ἀ-

ἐγκλημά· καὶ ἐξέθηκε κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους τὴν ἐγκληματικὴν τοῦ ἐνόχου πρᾶξιν.

Τίποτε ἀπήνησεν ὁ νέος. Εἶμαι ἐνοχος καὶ ἄξιος νὰ ὑποστῶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην ποινήν·

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἔμειναν ὡς ἀπολιθωμένοι, τόσον ὀλίγον ἐπερίμεναν νὰ ἀκούσουν τοιαύτην ὁμολογίαν. Εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα ἐζωγραφίζετο ἡ κατάπληξις καὶ ὁ οἶκτος διὰ τὸν δυστυχῆ ἐκείνον νέον καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἔνοχοι καὶ αὐτὸς ὁ δημόσιος κατήγορος, μεθ' ὅλην τὴν ἐκ τῶν ἀνακρίσεων προκατάληψιν κατ' αὐτοῦ ἐφάνιντο συμμερίζομενοι τὴν κοινήν τοῦ ἀκρατηρίου ὑπὲρ τοῦ νέου συμπάθειαν.

Ἐνῶ δὲ ὁ δημόσιος κατήγορος ἐφάνετο μελετῶν καθ' ἑαυτὸν τοὺς λόγους δι' ὧν θὰ ἐκεραυνοβόλοι τὴν πρᾶξιν τοῦ νέου κακούργου, καὶ τὸ κοινὸν ἐτήρει τὴν φρικώδη ἐκείνην σιγὴν, ἣτις ἔπεται ἢ προηγείται πάντοτε μιᾶς μεγάλης διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐκτελέσεως, αἴφνης ἀπὸ τοῦ βήθους τῆς γωνίας, ἐξ ἧς παρηκολούθει τὴν δίκην, ἡ μὲ πικρὴν καλύπτραν ἔγνωστος γυνὴ ἠκούσθη λέγουσα : Ὁ κατηγορούμενος ψεύδεται. Εἶναι ἀθῶος.

Καὶ εὐθὺς ἐγέρθησα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς τὴν καλύπτραν καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀριστοκράτην μάρτυρα : Ὁ ἐνοχος εἶσαι τῷ, εἶπεν, ὁ δημιουργήσας ὅλην αὐτὴν τὴν κακοήθην σκευωρίαν διὰ νὰ ἐκδικηθῆς τὸν νέον αὐτόν.

Πρὶν δὲ τὸ ἀκρατήριον συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξιν, καὶ τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν κατὰ τύπους προσαγωγὴν τῆς νέας μάρτυρος, αὕτη διέσχισε τὸ χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κύκλου τοῦ καταδίκου καὶ τῶν μαρτύρων διάστημα καὶ μὲ φωνὴν σταθερὰν προσέθηκε :

Κύριοι ἔνοχοι ! Τὰ εἰς ἡμᾶς χεῖρας τοῦ νέου αὐτοῦ εὐρεθέντα χαρτονομίσματα ἔδωκα ἐγώ, ὡς μοὶ εἶχον παραδοθῆ παρὰ τοῦ ἐδῶ παρισταμένου μάρτυρος. Τὰ ἔδωκα εἰς στιγμὴν ὑπερτάτης ψυχολογικῆς

λατίζετε καίκοκκινίζετε καλὰ εἰς δυνατὴν φωτὶν μὲ βούτυρον. Ἐπειτα ρίχνετε εἰς τὸ τέντζερι 4-5 χρομμυδάκια ὀλόκληρα καίκοκκινίζετε καὶ αὐτὰ, δένετε εἰς ἓν δεματάκι, μαϊντανό, σέλινο, καρτό, καὶ 1 φύλλον δάφνης καὶ προσθέτετε ἀπ' ὀλίγο κόκκινον κρασί, ὡς 1 1/2 ποτήρι καὶ νερὸ 1/2 ποτήρι μὲ τὸ ὅποιον σιγοψήνετε τὴν πάπια σας, ἀφοῦ προσθέσητε τὰ φιλοκομμένα ἐντόσθια. Εἰς τὸ τέλος ἔχετε λευκάνει ἄσπρες ἐλθαίς, τῆς ρίπτετε καὶ ὅταν εἶναι ἔτοιμον σερβίρετε μὲ τὴν πάπια εἰς τὸ μέσον καὶ τῆς ἐλθαίς γύρω κορδόνι. Τὸ ψήσιμον δὲν διαρκεῖ ἔραν τῆς ὥρας.

Ψάρι ὀρεκτικόν. Κόψατε 3—4 χρομμύδια εἰς φέτες, 4—5 καρτότα, ὀλίγο σέλινο καὶ βάλλετέτα νὰ βράσουν μὲ 1 ποτήρι ξύδι, μισὸ ποτήρι νερὸ καὶ πιπέρι ὀλόκληρον ἀρκετὴν ὥραν. Ὅταν εἶναι βρασμένα ρίψετε καὶ τὰ ψάρια σας, κατὰ προτίμησιν κεφάλους καὶ ἐν γένει σαρκώδη ψάρια. Ὅταν βράζουν σερβίρετε τὰ ψάρια, καὶ ἔπειτα περνᾶτε τὴν σάλτσαν ἀπὸ τὸ τρυπητόν, στίβουσα ὀλίγον τὸ ἐν αὐτῇ μίγμα. Τὴν σάλτσαν χύνετε εἰς τὰ ψάρια, προσθέτετε ὀλίγον λάδι ὠμόν, καὶ φέτες λεμόνια ὡς γαρνιτούρα. Εἶναι νοστιμώτατον καὶ πολὺ ὀρεκτικόν.

ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Μετὰ μιᾶς ἐβδομάδος διακοπὴν τὸ Ἴταλικὸν Θέατρον ἐπαναλαμβάνει καὶ πάλιν τὰς παραστάσεις του, μὲ τὸν θιασόν του συμπληρωμένον, κατόπιν τῆς κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην μεταβάσεως εἰς Ἴταλίαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θιάσου. Θὰ δοθοῦν πολλὰ νέα ἔργα, καὶ οὕτω ἡ τεσσαρακοστὴ θὰ μᾶς παράσχῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν μουσικὴν ἀναψυχὴν.

Ἡδὴ καὶ ἄλλον κέντρον μουσικῆς συγκεντρώσεως εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος νέον ἴδρυμα τοῦ κ. Ζαχαράτου, τὸ ὁποῖον διεκοσμήθη μὲ πολλὴν πλοῦτον καὶ μεγαλοπρέπειαν, συγκεντρώνει δὲ καθε ἐσπέραν τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων του.

Αἱ συναυλίαι τῆς ὀρχήστρας τοῦ ψυχαγωγικοῦ τούτου κέντρου ἐκτελοῦμεναι θαυμασίως συντελοῦν ὥστε νὰ περνᾷ τις εὐχάριστους ὥρας ἐκεῖ, μὲ τὴν ψυχολογικὴν συντροφίαν τῶν μεγάλων τῆς τέχνης διδασκάλων, ἀπηλλαγμένους ἀπὸ τὴν μονότονον καὶ ἐκ τοῦ προχείρου μουσικὴν τῶν πλανωδίων Ἴταλῶν, οἱ ὁποῖοι καταδιώκουν μὲ τὰ θρηνώδη ὄργανά των τοὺς εἰς τὰς πλατείας καὶ τοὺς δημοσίους περιπάτους φοιτῶντας.

κρίσεως, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ὁ νέος αὐτὸς κατεστρέφετο ἠθικῶς, διὰ πρᾶξιν, ἣς παραίτιος καὶ ὑπεύθυνος ἤμην μόνῃ ἐγώ.

Καὶ διηγῆθη τότε πῶς ὁ ἀριστοκράτης κύριος καὶ κηδεμὼν τῆς ὑποπτευθεῖς ὅτι αἱ μεταξὺ τοῦ νέου ἐκείνου ἀνδρὸς καὶ αὐτῆς σχέσεις ἦσαν ὑποπτοὶ καὶ ζηλοτυπήσας τὸν προσεχάλει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς χαρτοπαίγνιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δυστυχῆς ἔχασε ποσὰ ὑπέρογκα, διὰ τὰ ὁποῖα, μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἀμέσως, ὑπέγραψε συναλλαγματικὰς. Μίαν πρὸ τῆς συλλήψεως του ἡμέραν ὁ νέος ὤφειλε νὰ πληρώσῃ συναλλαγματικὴν ἐκ δέκα γιλ. δολλαρίων πρὸς τὸν πλούσιον τραπεζίτην. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν αὐτὴ ἔλαθε ὡς δῶρον ἰσάριθμον χρηματικὸν ποσὸν παρὰ τοῦ κηδεμόνος τῆς, τοῦ ἐπιδιώκοντος νὰ τὴν νυμφευθῇ διὰ τὴν μεγάλην περιουσίαν τῆς, ἣς ἦτο διχειριστής.

Εὐθὺς ὡς ἔλαθον τὰ χρήματα ταῦτα τὰ ἀπέστειλα ἀνωνύμως πρὸς τὸν νέον μου φίλον, ἵνα δι' αὐτῶν ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του καὶ τῷ ἔδιδα ψευδώνυμὸν τι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου θὰ μοὶ τὰ ἐπέστρεφε, εὐθὺς ὡς θὰ ἠδύνατο. Τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ ἦσαν κίβδηλα, καὶ ἡ εἰς τὰ ὑπόγεια δὲ τῆς οἰκίας τοῦ νέου εὐρεθεῖσα συσκευὴ ἐτοποθετήθη ἐν ἀγνοίᾳ τούτου ἐκεῖ παρὰ τοῦ κηδεμόνος μου πρὸς πλήρη καταστροφὴν καὶ ἐξόντωση τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ νέου.

Τὰ λοιπὰ γνωρίζετε, προσέθηκα ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία παρεδόθη εἰς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς μέχρις ἐξακρίβωσεως τῶν λεγομένων τῆς, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἀληθέστατα.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας αἱ Ἑβραϊκὰ ὁδοὶ τῆς πόλεως ἔβριθον καὶ πάλιν κόσμου καὶ ἡ ἀγορὰ εἶχεν ἀνακτήσει τὴν συνήθη τῆς ζωρότητα. Οἱ Ἑβραῖοι δὲν διέτρεχον πλέον κίνδυνον· εἰς τὰ πρόσωπά των ὅμως ἀπεικονίζετο λύπη καὶ ἀδημονία ὑπερτάτη, διότι εἰς ἐκ τῶν ἐπιφανῶν των εἶχε διαπράξει τοιαύτην κατὰ ὁμοσηνοῦς του ἀδικίαν.

ΤΕΛΟΣ